

Arrest

nr. 349 319 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 februari 2025 tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

De Raad stelt vast dat, in voorliggende zaak, de in artikel 29 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend gestelde termijn voor de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is verstreken. De rechtstoestand van de verzoekende partij is hierdoor gewijzigd. Aangezien binnen deze termijn geen

overdracht heeft plaatsgevonden, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 29.2 van voormelde verordening, immers bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van dit verzoek in België verblijven.

Nu België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, blijkt niet dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog een nuttig effect kan sorteren en dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25).

Op 16 april 2026 diende de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarbij zij aangeeft te betwisten dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming. Zij voegde hierbij stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 30 april 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk.

Gelet op de nieuwe feitelijke gegevens die aan de Raad werden voorgelegd, dient het in de beschikking van 7 april 2026 opgenomen standpunt te worden verlaten. Nu uit de stukken die de verwerende partij heeft aangebracht evenwel blijkt dat de verzoekende partij op vrijwillige en zelfstandige basis het Belgische grondgebied heeft verlaten nadat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht en in een ander land een verzoek om internationale bescherming indiende, kan slechts worden geconstateerd dat zij geen blijf geeft van een volgehouden belangstelling in de afhandeling van het door haar ingestelde beroep met het oog op het alsnog laten behandelen van een verzoek om internationale bescherming door de bevoegde Belgische instanties. Een vreemdeling kan immers niet tegelijk voorhouden dat een bepaalde staat zijn verzoek om internationale bescherming moet onderzoeken en ervoor opteren om deze staat te verlaten en een nieuwe aanvraag in een andere staat in te dienen.

De toelichting ter terechtzitting dat de dominus litis nog contacten onderhoudt met de verzoekende partij en dat de Franse autoriteiten de overname nog kunnen vragen aan de Belgische en de Duitse autoriteiten, waardoor niet vaststaat dat Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat de bewering dat er nog contacten zijn tussen de dominus litis en de verzoekende partij ongestaafd blijft en dat een overnameverzoek dat door de Franse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten werd gericht op 23 juni 2025 reeds werd afgewezen.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK